

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 635/2026
10.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мирослава Ђокића, због два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Ђокића - адвоката Иване Ивановић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 5К.бр.62/24 од 30.10.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1н-51/26 од 10.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 10.06.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Ђокића - адвоката Иване Ивановић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 5К.бр.62/24 од 30.10.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1н-51/26 од 10.02.2026. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу 5К.бр.62/24 од 30.10.2025. године окривљени Мирослав Ђокић је оглашен кривим због извршења два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ и кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за два кривична дела из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ казне затвора у трајању од по 2 године и 2 месеца, а за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 3 месеца и затим је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 1 (један) месец.

Истом пресудом оштећени АА и ББ, као и малолетна оштећена ВВ преко законског заступника – мајке ГГ, су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка

исплати оштећеном ББ и малолетној оштећеној ВВ преко законског заступника – мајке ГГ износ од 300.000,00 динара, а Основном јавном тужилаштву у Крушевцу износ од 474.750,00 динара, као и да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1н-51/26 од 10.02.2026. године делимично су усвојене жалбе окривљеног Мирослава Ђокића и његовог браниоца, па је преиначена пресуда Основног суда у Крушевцу 5К.бр.62/24 од 30.10.2025. године у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу окривљеном, за кривична дела за која је оглашен кривим првостепеном пресудом, и то за два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ утврдио појединачне казне затвора у трајању од по 2 године, те му задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од 3 месеца за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, те потом окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 8 (осам) месеци, док су у преосталом делу жалбе окривљеног Мирослава Ђокића и његовог браниоца одбијене као неосноване и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног Мирослава Ђокића - адвокат Ивана Ивановић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да сагласно члану 492. ЗКП преиначи пресуде Основног суда у Крушевцу 5К.бр.62/24 од 30.10.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1н-51/26 од 10.02.2026. године тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе због кривичних дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ и сходно томе преиначити одлуку о казни, као и да о седници већа обавести браниоца окривљеног.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Мирослава Ђокића у поднетом захтеву истиче да је правноснажна осуђујућа пресуда заснована на незаконитом доказу и то на тонском запису који је незаконито прибављен, будући да је исти тајно снимљен од стране мајке малолетних оштећених ГГ, која је ванбрачна супруга окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, из списка предмета и то извештаја о форензичком прегледу лица места МУП-а РС ПУ у Крушевцу ОКП Кт.бр.804/805/2023 од 07.08.2023. године произилази да је дана 07.08.2023. године полицијски службеник Александра Димитријевић донела у просторије ПУ Крушевац, Одсек за оперативну форензику мобилни телефон власништво ГГ, са кога је преузет аудио снимак и пренет на ЦД, а у који ЦД је суд извршио увид преслушавањем истог на главном претресу, при чему на извођење овог доказа окривљени и његов бранилац нису имали примедбе. О садржини наведеног аудио снимка је касније у кривичном поступку сведочила сведок ГГ – мајка малолетних оштећених, која је наведени аудио снимак сачинила својим мобилним телефоном, при чему наведени аудио снимак није сачињен са циљем да би се задирало у лични живот окривљеног, већ како је то у свом исказу пред судом сведок навела са циљем заштите својих интереса и интереса своје малолетне деце како би пријавила полицији насиље које окривљени континуирано врши над њеном малолетном децом и да надаље помогне у доказивању, а овим аудио снимком је сведок ГГ само поткрепила своје тврдње везано за радњу извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ извршеног на штету малолетне оштећене ВВ, па је очигледно да наведени аудио снимак представља саставни део исказа сведока ГГ, а који је суд ценио у вези са осталим изведеним доказима.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Ђокића у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац даље у образложењу захтева не указује у чему је то конкретно суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљеном, већ само истиче да је окривљени престрого кажњен и да суд није правилно одмерио казну окривљеном, будући да приликом одлучивања није узео у обзир колико је година протекло од раније осуђиваности окривљеног, а који наводи браниоца окривљеног по налажењу Врховног суда фактички представљају повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 3. ЗКП), а својим наводима у овом делу суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву оспорава правилност утврђеног чињеничног стања везано за два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, износећи сопствену оцену исказа малолетних оштећених

и наводећи да суд није требало да поверује њиховим исказима, обзиром да нема доказа за било какве повреде код малолетних оштећених, као и да је окривљени извршио наведена кривична дела, а који наводи браниоца окривљеног суштински представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да повреда одредбе члана 440. ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном, односно његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Ђокића - адвоката Иване Ивановић, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић